

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/262/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214620
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312214620.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a Mgr. Anny Križáckovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18. októbra 2013, č. k. 7C/187/2012 - 50, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal medzitimným rozsudkom určiť, že žalovaný je zodpovedný za vznik škody, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy vo výške 331, 92 eur, keďže nerozhodol o jeho návrhoch na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre jeho pohľadávku, ktorá vznikla nesplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 4090038 dlžníkom (povinným) L. Č., nar. XX. XX. XXXX, L. Q., nar. XX. XX. XXXX (Zmluva o úvere č. 4030365), M. Ď., nar. XX. XX. XXXX (Zmluva o úvere č. 4070129), L. B., nar. XX. XX. XXXX (Zmluva o úvere č. 4060482), B. L.Á., nar. XX. XX. XXXX (Zmluva o úvere č. 2130325) a P. Q., nar. XX. XX. XXXX (Zmluva o úvere č. 2010042). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 veta prvá, § 19 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 442 ods. 1, § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 101 ods. 2 O. s. p. a vecne tým, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik akejkoľvek škody na jeho strane a zároveň nepreukázal základné podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu, titulom nesprávneho úradného postupu nemá oporu v zákone, nakoľko žalobca nesplnil základné atribúty predpokladané zákonodarcom pre uplatnenie si náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., z dôvodu ktorého žalobu v celom rozsahu zamietol. Poukázal na skutočnosť, že z obsahu pripojeného exekučného spisu súdu prvého stupňa, sp. zn. 34Er 2196/2003 zistil, že pod touto spisovou značkou sa na Okresnom súde Bratislava III vedie exekučné konanie vo veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému: L. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., A. E.. Č.. X, pre vymoženie pohľadávky vo výške 403,31 eur s príslušenstvom (12. 150,- Sk), pričom návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol konajúcemu súdu doručený dňa 23.11.2010, súd uznesením zo dňa 26.05.2011, č. k. 34Er 2196/03-15 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, v ktorej výrokovej časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.06.2011, pričom v období od podania návrhu na súd oprávneným na zmenu

exekútora až po samotné vydanie uznesenia o vyhovení návrhu súdom, predchádzala korešpondencia medzi súdom a súdnym exekútorom, za účelom rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora a originál exekučného spisu bol doručený súdu prvého stupňa so sprievodným listom až dňa 14.04.2011, z obsahu pripojeného spisu, sp. zn. 36Er 3002/2002 zistil, že pod touto spisovou značkou sa na Okresnom súde Bratislava III vedie exekučné konanie vo veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému: L. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., W. E.. Č.. XX, pre vymoženie pohľadávky vo výške 332,27 eur s príslušenstvom (10. 010,- Sk) s tým, že oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23.11.2010, súd prvého stupňa uznesením zo dňa 30.05.2011, č. k. 36Er 3002/2002-17 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, v ktorej výrokovej časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.10.2011, pričom v období od podania návrhu na súd oprávneným na zmenu exekútora až po samotné vydanie uznesenia o vyhovení návrhu súdom predchádzala korešpondencia medzi súdom a súdnym exekútorom, za účelom rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora a originál exekučného spisu bol doručený konajúcemu súdu so sprievodným listom až dňa 10.05.2011, z obsahu pripojeného spisu, sp. zn. 36Er 1669/2002 mal preukázané, že pod touto spisovou značkou sa na Okresnom súde Bratislava III vedie exekučné konanie vo veci oprávneného žalobcu proti povinnému: M. Ď., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., M. U. Č.. XX, pre vymoženie pohľadávky vo výške 430,19 eur s príslušenstvom (12. 960,- Sk), žalobca podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23.11.2010, o ktorom súd prvého stupňa rozhodol uznesením zo dňa 18.05.2011, č. k. 36Er 1669/2002-11 tak, že návrhu na zmenu exekútora vyhovel a rozhodnutie v tejto časti nadobudlo právoplatnosť dňa 07.07.2011 s tým, že exekučný spis za účelom rozhodnutia o návrhu bol súdu doručený až dňa 14.04.2011, z obsahu spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 36Er 562/2004 zistil, že pod touto spisovou značkou je na Okresnom súde Bratislava III vedené exekučné konanie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému: L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., P. E.. Č.. XX, pre vymoženie pohľadávky vo výške 214,10 eur s príslušenstvom (6. 450,- Sk), pričom žalobca podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23.11.2010, o ktorom súd prvého stupňa uznesením zo dňa 27.06.2011, č. k. 36Er 562/04-15 rozhodol tak, že návrhu vyhovel a rozhodnutie v tejto výrokovej časti doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko povinný dňa 30.09.2010 zomrel, žalobcovi bol zaslaný prípis, na ktorý doposiaľ nereagoval, pričom v období od podania návrhu na súd žalobcom na zmenu exekútora až po samotné vydanie uznesenia o vyhovení návrhu, predchádzala korešpondencia medzi súdom a súdnym exekútorom s tým, že originál exekučného spisu bol postúpený na konajúci súd dňa 08.06.2011, z obsahu spisu vedeného pod sp. zn. 36Er 201/2003 zistil, že pod touto spisovou značkou sa na Okresnom súde Bratislava III vedie exekučné konanie vo veci oprávneného (žalobcu), proti povinnej: B. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom R.Á. P., W. E.. Č.. XX, pre vymoženie pohľadávky v sume 617,07 eur s príslušenstvom (18.590,- Sk) s tým, že žalobca podal návrh (oprávnený) na zmenu súdneho exekútora dňa 23.11.2010 a súd prvého stupňa uznesením zo dňa 23.02.2012, č. k. 36Er 201/2003-11 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, v ktorej výrokovej časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.03.2012, pričom exekučný spis bol doručený konajúcemu súdu až dňa 08.06.2011 a napokon z obsahu spisu vedeného pod sp. zn. 36Er 575/2004 mal prvostupňový súd preukázané, že pod touto spisovou značkou sa na Okresnom súde Bratislava III vedie exekučné konanie vo veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej: P. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. U.Ň. Č.. XXX, okres R. P., pre vymoženie pohľadávky vo výške 448,12 eur s príslušenstvom (13.500,- Sk), v ktorej žalobca podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23.11.2010, súd prvého stupňa uznesením zo dňa 23.02.2012, č. k. 36Er 575/2004-13 návrhu žalobcu vyhovel, avšak uznesenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko podľa vyjadrenia príslušného OR PZ osoba je v pátraní, na adrese trvalého bydliska nebýva s tým, že v období od podania návrhu na súd oprávneným na zmenu exekútora až po samotné vydanie uznesenia o vyhovení návrhu predchádzala korešpondencia medzi súdom a súdnym exekútorom, pričom originál exekučného spisu bol doručený konajúcemu súdu so sprievodným listom dňa 08.06.2011. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že lustráciou v registri exekučných vecí v súdnom oddelení - Er zistil, že počet nevybavených exekučných vecí na Okresnom súde Bratislava III ku dňu 31.12.2009 predstavoval 43 855 vecí, ku dňu 31.12.2010 spolu 47 436 vecí a ku dňu 31.12.2011 spolu 52 014 vecí s tým, že lustráciou v registri Spr. Okresného súdu Bratislava III zistil, že v uvedených exekučných veciach nebola v rokoch 2010 až 2012 podaná žiadna sťažnosť na prietahy v konaní s tým, že síce z uvedenej chronológie obsahu jednotlivých exekučných spisov, k čiastočne oneskorenému vyhovaniu návrhom na zmenu exekútora došlo, avšak prevažne v dôsledku oneskoreného postúpenia exekučného spisu, teda nie z viny konajúceho súdu, a preto zodpovednosť, ktorú pertraktuje vo svojom návrhu sám žalobca ako oprávnený, daná nie je. Súd prvého stupňa uviedol, že napriek tomu, že žalobca odôvodňujúci svoju žalobu poukazom na množstvo judikátov, sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, že v danom konaní nie je oprávnený skúmať tzv. prietahy v konaní, keďže podľa judikatúry i samotnej Ústavy SR je zrejmé, že „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý nemožno

vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu sudcu alebo iného štátneho orgánu s tým, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy, nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách. V dôvodoch svojho rozhodnutia zároveň poukázal na nečinnosť samotného žalobcu, ktorý nevyužil žiadne zákonné prostriedky na to, aby zabránil tzv. škode (lustrum sťažností v spornom období), ku vzniku ktorej podľa jeho tvrdenia, avšak ničím v konaní nepreukázaného, malo dôjsť (absencia dôkazného bremena). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a to napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, keď uviedol dôležité dôvody, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázal na skutočnosť, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nezhliadol dôvody na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tohto sudcu možné považovať za nestranného s tým, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (s poukazom na napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. (správne číslo konania) 11NcC/46/2012 - 24. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň, že základným právom na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). V dôvodoch svojho odvolania poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a preto nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca s tým, že v konaní bolo možné uskutočniť iba také úkony, ktoré nepripúšťali odklad. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci prvostupňovým súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že sa súd prvého stupňa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania ignoroval a to napriek tomu, že na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, trval. Vytkol súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred súdom konať. Uviedol, že sa prvostupňový súd dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti

exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd vydal poverenie, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu bolo umožnené ovplyvniť dané rozhodnutie, nakoľko nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť na podporu svojich tvrdení dôkazy navrhnúť. Žalobca ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ku skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril napriek výzve súdu v súlade s ust. § 114 ods. 3 O. s. p., žalobca uviedol, podľa § 153b O. s. p. mal prvostupňový súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav, avšak súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Namietol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd prvého stupňa jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla a preto je v tejto časti prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a je prejavom jeho svojvôle a je potrebné ho ako arbitrárny zrušiť. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný (dlžník) nakoľko, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie s tým, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že výšku škody presne špecifikoval, pričom jej vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy a vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Uviedol, že chcel v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vypracovanie by zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že mieni vo veci rozhodnúť. Žalobca namietol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov (pravdepodobne mal žalobca na mysli prietahov) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ak aj práv na prejedanie (pravdepodobne mal žalobca na mysli prejedanie) veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Žalobca ďalej namietol vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvostupňového súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi a preto rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe, je v právnom štáte neudržateľné. Vytkol prvostupňovému súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, pričom tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaní (pravdepodobne nerešpektovaním) zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva s tým, že jasne a zrozumiteľne opísal problémy, ktoré nastali.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 1.1.2013, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 23. apríla 2014 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v podanom odvolaní, že mu postupom súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať, nakoľko žalobcovi bolo predvolanie na pojednávanie riadne doručené do vlastných rúk dňa 25. 07. 2013, avšak zrejme uniklo jeho pozornosti, že svoju neprítomnosť v danej právnej veci na pojednávaní nielen neospravedlnil, ale prvostupňovému súdu žiadnu žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania nedoručil, resp. o prerušenie tohto konania vôbec nepožiadaval.

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobcovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť sa vykonania procesných úkonov na pojednávaní zúčastniť a nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie a už vôbec nie o prerušenie konania, správne postupoval súd prvého stupňa, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal a s prihliadnutím na obsah spisu, aj vo veci napadnutým rozsudkom rozhodol.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením zo dňa 17. júla 2013, č. k. 7C/187/2012 - 28 spojil

konania vedené na tomto súde pod sp. zn. 7C/187/2012 (povinný L. Č.), sp. zn. 6C/187/2012 (povinný L. Q.), sp. zn. 7C/188/2012 (povinný M. Ď.), sp. zn. 7C/189/2012 (povinný L. B.), sp. zn. 7C/190/2012 (povinná B. L.) a sp. zn. 7C/191/2012 (povinná P. Q.) podľa § 112 ods. 1 O. s. p. na spoločné konanie, ktoré bude vedené pod sp. zn. 7C/187/2012, pričom vo všetkých uvedených konaniach rozhodol Krajský súd v Bratislave tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania a rozhodovania vo veci vylúčení, resp. že z prejednávania danej právnej veci je vylúčená zákonná sudkyňa JUDr. Viera Lamprechtová.

K odvolacej námietke žalobcu, že trval na svojej osobnej účasti na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde, pričom súd prvého stupňa vo veci meritorne rozhodol napriek tomu, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd a jej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že mu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že Ústavný súd Slovenskej republiky ústavné sťažnosti žalobcu v skutkovo a právne totožných veciach pre nedostatok svojej právomoci odmieta (napr. v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 92/2013, I. ÚS 293/2013, I. ÚS 355/2013, I. ÚS 264/2013, II. ÚS 392/2012, II. ÚS 460/2013, IV. ÚS 345/2013, IV. ÚS 346/2013, IV. ÚS 360/2013, IV. ÚS 518/2013 a ďalších) s tým, že z odôvodnenia uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že argumentácia žalobcu ako sťažovateľa v podaných sťažnostiach je totožná s jeho argumentáciou použitou v stovkách sťažnostiach, ktorými sa Ústavný súd už zaoberal a v ktorých žalobca (sťažovateľ) atakoval právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených žalobcom v prvostupňových konaniach, s poukazom na skutočnosť, že žalobcovi sú dôvody odmietnutia jeho sťažností v obdobných prípadoch, ako i ustálený právny názor Ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí, známe. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zároveň uviedol, že Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 Ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup vylučuje princíp subsidiarity právomoci Ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy a § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v znení neskorších predpisov. V tomto prípade v predmetných konaniach teda existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa/žalobcu.

Nebolo možné sa stotožniť ani s argumentáciou žalobcu, že nakoľko sa žalovaný k jeho žalobe napriek výzve súdu nevyjadril, bolo povinnosťou prvostupňového súdu vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškania, nakoľko aj uvedená argumentácia žalobcu svedčí iba o tom, že mu priebeh tohto konania vôbec nie je známy, resp. opätovne uniklo jeho pozornosti, že dňa 13. 08. 2013 (viď č. I. 32 spisu) prevzal vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktoré dňa 07. 08. 2013 žalovaný doručil prvostupňovému súdu.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie žalobcu, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, keďže povinnosťou účastníka konania, vyplývajúcej z ust. § 120 ods. 1 O. s. p. je označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom žalobca si túto svoju povinnosť nesplnil, keď nielen na existenciu znaleckého posudku, z ktorého má vyplývať výška ním uplatnenej škody v konaní ani vo svojom žalobnom návrhu nepoukázal, ale znalecký posudok prvostupňovému súdu ani nepredložil, napriek vedomosti o termíne nariadeného pojednávania, ktorého sa bez ospravedlnenia nezúčastnil.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. arbitrárny, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo základné právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu jednoznačne zachované a preto je námietka žalobcu týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku absolútne neopodstatnená.

Súd prvého stupňa zamietnutím žaloby žalobcu ako neopodstatnenej z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu - žalovaného podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., vzhľadom na nepreukázanie

zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. predovšetkým podmienky nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho orgánu plniaceho si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci spočívajúcej v jeho nečinnosti, v priamej príčinnej súvislosti so škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, ako aj pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd, plne sa stotožňujúc s jeho právnym záverom, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodal a v odvolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.